

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY
Homilia del P. antoni Pou, monjo de montserrat
3 de setembre de 2017
Jr 20,7-9 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27

A vegades saber perdre amb dignitat vol dir guanyar.

Els *currículums Vitae* que se solen presentar per a un lloc de treball, sovint recopilen els propis estudis, les qualitats i habilitats personals, els èxits laborals... i això és el que normalment valoren els qui fan selecció de personal; però aquestes presentacions no mostren els propis errors i fracassos; i en canvi seria una bona font d'informació, perquè saber que una persona ha fracassat en algun aspecte pot indicar que ha après de l'experiència. A més, saber acceptar les dificultats de la vida amb cavallerositat, i fins i tot bon humor, diu més d'una persona, que la que té molts èxits però és incapaç d'acceptar una derrota. I el millor de nosaltres mateixos no s'ha construït només a partir dels nostres èxits, sinó de l'ensenyament dels nostres fracassos.

El fracàs pot venir pels propis errors, però no sempre: a vegades a algú li poden venir incomprendions, menyspreus i conflictes perquè té una maduresa i una consciència superiors als qui els envolten... els altres es defensen del que creuen un perill, sense adonar-se que rebutgen la salvació. És el que Jesús preveu que li passarà.

En l'Evangelí que hem llegit avui veiem com a Pere li fa por que Jesús i el seu projecte puguin fracassar. L'escena que hem sentit és una continuació de la confessió de Pere que vam llegir diumenge passat: "Jesús els diu: ¿i vosaltres qui dieu que sóc? Simó Pere li contestà "Vos sou el Messies, el Fill del Déu viu". Després de lloar la resposta de Pere, Jesús afegeix que el messies haurà de patir en mans dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la llei. En la mentalitat de Pere no hi cap que el messies hagi d'experimentar el fracàs i la mort, el vol només victoriós i triomfant, i per això renya Jesús: "De cap manera Senyor, a vos això no us pot passar". Però Jesús es gira i li diu "Fuig d'aquí Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes".

En dos segons la lloança de Jesús a Pere per la seva fe, es converteix en la recriminació més dura de tot l'Evangelí de Mateu. I és que Pere és molt semblant a tots nosaltres: veiem Jesús com la promesa de felicitat, l'alliberador, i no anem equivocats; però ens costa el tema del fracàs i del sofriment. Jesús rebaixa les expectatives exagerades de Pere i ens submergeix en un bany de realisme: les dificultats i el sofriment formen part de la vida, cal acceptar la vida tal com és.

El messianisme de Jesús no és un lideratge a partir del poder, sinó de l'amor... i l'amor autèntic és com una rosa, amb les seves espines: sempre està exposat a les incomprendions, a no ser correspost, perquè la seva eficàcia roman precisament en el respecte i en la llibertat del qui estima.

La sort de Jesús, que passà per la creu abans de la resurrecció esdevé una inspiració per a la nostra espiritualitat; com diu Jesús: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi". Negar-se un mateix no és anul·lar-se, no és mortificar-se veient el dolor com quelcom redemptor per si mateix... sinó prendre una mica de distància de nosaltres mateixos, i relativitzar la nostra tendència a pensar que sempre hem de guanyar. El qui està massa ancorat al propi jo, el qui només pensa en ell mateix, està cavant la tomba de la pròpia felicitat. Cal sacrificar el que vol devorar-nos, el que vol anul·lar-nos o degradar-nos com a persones. Ens calen ideals que ens treguin del nostre petit món, i de les nostres manies, i ens donin una nova energia i una nova vitalitat.

Quan confessem que Jesús és el messies ens deixem seduir per la seva figura i el seu projecte del Regne de Déu, que són més grans que les dificultats que podem trobar: ja no ens mirem a nosaltres mateixos sinó que posem la mirada en ell.

“Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi la retrobarà”. Si seguim Jesús, en un primer moment sembla que hi perdem, perquè ja no busquem tant els nostres interessos, les nostres seguretats, les nostres ambicions, molta gent ens passa al davant en consumisme, en afanys de poder, en prestigi... lluitar per un món més humà ens pot portar conflictes, fins i tot persecucions. Al llarg de la vida hi ha moments en què cal arriscar la vida, tal com l’hem viscuda sempre, amb el sentiment d’inseguretat que això provoca. Sembla que hi perdem, però en realitat guanyem. Salvem la nostra ànima, i això ho experimentem perquè el nostre cor s’eixampla i se sent més lliure; sentim una pau que fins i tot pot conviure en els sofriments i les dificultats. Sembrant compassió al voltant nostre, recollim resurrecció, perquè com diu sant Pau, l’amor no passarà mai. Fonamentats en la fe de Pere, ens sentim segurs sobre la roca que és el Crist.